

Interjú Kovács Ákos énekes- dalszerzővel

Nyolcadik osztályos kamaszként a félévi bizonyítvánnyal a táskámban és eddigi tudásommal a fejemben a rettegett felvételire gondolok, arra hogy ezekben a hetekben dől el a következő négy évem helyszíne, ahol elkezdhetek azzá a valakivé válnom, amit még nem is sejték. Vajon, hogy volt ez a dolog az Ákosnál? Ő tudta már 14 évesen, hogy popsztár szeretne lenni? Hogy képzelte el akkor a későbbi életét? Ezekről és egyébektől kérdezem Kovács Ákos zenész-énekest.

– Amikor annyi idős voltál, mint én, hogyan képzelted a „felnőttségedet”?
Tudtad, hogy mi szeretnél „lenni”?

– Amikor kiskamasz voltam – ami a saját időszámításom szerint nem is volt olyan rég –, ez a kérdés abban a formában létezett, hogy hova megy az ember gimibe, vagy hogy továbbtanul-e egyáltalán. Számomra ez egyértelmű volt, az ország egyik legjobb gimnáziuma, a Fazekas volt a cél, ahová egy felvételi beszélgetés után vettek fel. A verseny elég nagy

volt, sokkal több gyerek indult a felvételi helyekért, mint mostanában. A felnőttkort ilyenkor el se tudja képzelni az ember, azt számolgattam, hogy a végtelenül távolinak tűnő 2000-ben éppen 32 éves leszek, úristen, az már matuzsálemi kor!

– Mi hatott a pályaválasztásodra, mi alapján döntöttél? Voltak példaképeid?

– A szüleim nagyon tartottak attól, hogy “művész” leszek, a mi családukban elég rosszul csengett ez a szó, az éjszakai lumpolással és a semmittevéssel azonosították. Az elmúlt két évtizedben volt alkalmam megtapasztalni, hogy ez nem is teljesen alaptalan. A választásaimban nagy szerepet játszott a neveltetésem, a szüleim féltő szeretete: mindvégig számíthattam rájuk, figyeltek rám és nem volt okom heves kamaszlázadásra. Igaz, hogy a gimi közepén, egy filmklub hatására elhatároztam, hogy rendező leszek, amitől a szüleim megrémültek, de végül az érettségi és az akkor kötelező katonaság után a Közgázon kötöttem ki, amelyet el is végeztem, pedig még csak másodéves voltam, amikor aláírtam az első komoly lemezszerződésemet. Nem egyetlen ember volt a példaképem, sok figurából gyúrtam össze a vágyaimat: volt köztük költő, akadémikus és rockénekes is.

– Hova jártál iskolába? Tartod a kapcsolatot a volt osztálytársaidal? Szoktál a kedvenc tanáraidra gondolni?

– Az általános iskoláról kevés emlékem maradt, elsősorban a gimnáziumi négy év volt számomra meghatározó, az akkori tanáira mind emlékszem, az osztálytársaimmal pedig rendszeresen találkozunk, jó barátságban maradtunk. Idén – még kimondani is nehéz – már a huszonötödik érettségi találkozónk lesz!

– Milyen tanuló voltál? Könnyen tanultál? Neked mi a tutti tipped a hatékony tanulásra?

– Szerettem tanulni, könnyen is ment, mert érdekelt az irodalom, a történelem, a nyelvek. A matekkal, fizikával néha meggyűlt a bajom, főleg a gimiben, nem beszélve az egyetemről, ahol számomra nagy kudarccokat is hozott a valószínűségszámítás tudománya. Az általánosban színötös, irigyelt eminens voltam, a gimiben már volt pár négyesem, életem első bukását pedig az egyetemen éltem meg, az tragikus élmény volt. Tuti tipp nem létezik, jótanácsnak talán elég annyi, hogy tudni kell határozott döntést hozni: abba kell hagyni a számítógépezést, a videójátékot, a megállás nélküli fészbukozást és neki kell ülni a tanulásnak. A mai gyerekeket sok izgalom téríti el attól, hogy megértsék: rengeteg minden múlik a jó döntéseken. Nem beszélve arról, hogy Arany János balladái sokkal izgalmasabbak, mint bármelyik on-line szerepjáték.

– Mióta tudod, hogy zenével akarsz foglalkozni?

– Általános iskolában még biztos voltam benne, hegedülni tanultam, de Ano néni eltanácsolt azzal, hogy a zene és én két külön világ... Igaza volt!

– Szoktál együtt tanulni a gyerekeiddel?

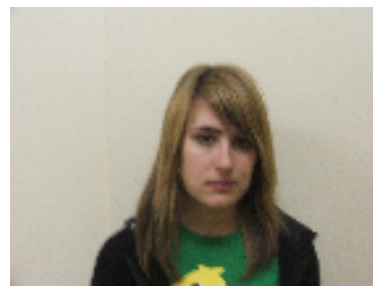
– Nagyon önállóak. Anna lányom, aki másodikos, még nem igényli a közös tanulást, elképesztő könnyedséggel rögzít magában minden ismeretet. Marci fiam idén 13 éves lesz, vele gyakrabban fordul elő, hogy ki kell kérdezzem, esetleg verset, memoritert tanulunk együtt. Kata majd szeptemberben megy iskolába, nagyon várja már, Júlia lányom pedig még nincs egyéves se, ráér gondolkodni a pályaválasztáson.

– Hamarosan Marci is nyolcadikos lesz, mi alapján fogtok középiskolát választani?

– Kertvárosban lakunk, elég nehézkes felénk a tömegközlekedés, így – talán vicces bevallani – az is fontos szempont, hogy milyen messze van a sulis. Marci ökumenikus általánosba jár, hittant tanul, nagy odaadással cserkészkedik, ennek logikus folytatása lenne egy felekezeti középiskola. Mostanában rontott néhány tárgyból – négyesre, és a bizonyítványban szereplő jegyek is befolyásolják a döntést. Nagyon szurkolok neki. Bár ez most számára nem tűnik fontosnak, igyekszem megértetni vele, hogy az egész életére kihathat, milyen középiskolát választ, hova sikerül bejutnia.

– Melyik iskoládra emlékszel vissza a legszívesebben és miért?

A gimi óriási élmény volt, mindenkinek azt kívánom, hogy ilyen kamaszévei legyenek. Verset mondtunk, kórusban énekeltünk, nem volt ciki jól tanulni, emellett tanulmányi- és sportversenyeken indultunk, szövődtek az első diákszerelmek. És persze ötpercenként új zenekart alapítottunk. A többiek kinőttek mindebből, én meg azóta is egy kamaszkori álomba ragadva élek.

Hegyi Biborka 8.z